BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LI ■ NÚM. 43 | 23 d'octubre de 2022 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

El jutge, la viuda, el fariseu i el publicà (*Lc* 18,1-14)

Avui celebrem en tota l'Església el dia del DOMUND. Sobre aquest tema ja us vaig escriure el diumenge passat. Us demano de nou la vostra oració pels missioners i la col·laboració material amb ells. Avui vull comentar-vos les dues paràboles que apareixen en el capítol 18 de l'Evangeli de Lluc: la del jutge i la viuda (que vam escoltar la setmana passada) i la del publicà i el fariseu (que es proclama aquest diumenge). Encara que aparentment són molt diferents, contenen un mateix ensenyament: l'oració insistent i feta amb humilitat té com a efecte la revelació de la salvació de Déu envers els pobres i els pecadors.

En la primera, dita per Jesús per a ensenyar «que cal pregar sempre sense defallir» (*Lc* 18,1), ens trobem amb tres personatges: una viuda, un jutge «que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes» (*Lc* 18,2) i Déu. En temps de Jesús les viudes eren les persones més desprotegides. La de la paràbola personifica els que no compten per a res en la societat i que, per tant, ningú les escolta. El jutge, en canvi, representa a aquells que, orgullosos i plens de supèrbia pel seu poder, tenen un cor insensible cap als més necessitats. Es nega a atendre la viuda que li demana justícia enfront del seu adversari. La virtut que Jesús lloa en aquella viuda és la seua perseverança en l'oració. Eixa perseverança, encara que no canvia el cor del jutge, aconsegueix l'objectiu desitjat. La conclusió és clara: si la perseverança en la súplica aconsegueix l'objectiu fins i tot quan es tracta d'un jutge sense escrúpols, com dubtar de l'eficàcia de l'oració quan aquell a qui ens dirigim és el mateix Déu?

Ara bé, Jesús ens insinua dues condicions perquè la nostra oració arribe a tocar el cor del Pare. La primera es refereix al seu contingut: hem de demanar a Déu que ens «faça justícia» (*Lc* 18,7), que ens done el Do que necessitem per a viure en la plena alegria: l'Esperit Sant que Déu dona als que li demanen (*Lc* 11,13). Tota la resta és secundari. La segona condició és la perseverança. Ser constants en la pregària és signe que no desconfiem de Déu. Al final de la paràbola, Jesús ens llança una pregunta: «Però el Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe a la terra?» (*Lc* 18,8). Aquesta pregunta ens la podem respondre revisant la nostra oració.

La segona paràbola té tres personatges també: el publicà (considerat per tots un pecador), el fariseu (prototip d'aquells que confien en si mateixos per considerar-se justos i menyspreen els altres) i Déu, a qui es dirigeixen tant el fariseu com el publicà. El fariseu exhibeix les seues bones obres, li mostra la seua pròpia justícia. Està tan ple de si mateix, del que és i del que fa, que en el seu cor no hi ha espai per a Déu. Viu en l'orgull i en l'autosatisfacció. El publicà, en canvi, no té res a mostrar-li a Déu. A més de ser considerat pecador per la societat del seu temps, ell també ho reconeix. No pot presumir de res: «no gosava ni aixecar els ulls al cel» (*Lc* 18,13). Per això, cerca el camí de la misericòrdia: «Déu meu, sigues-me propici, que soc un pecador» (*Lc* 18,13). Aquesta oració canvia la mirada de Déu sobre els homes i, per tant, la situació d'aquests davant d'Ell: el publicà «va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre» (*Lc* 18,14). I és que a Déu li entendreix més la humilitat del pecador que les bones obres d'un just superb.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar com a éssers humans (i III)

Des del paradigma transhumanista, l'ésser humà no preexisteix, doncs, com una idea platònica en el món eidètic. Tampoc en la ment de Déu. No hi ha un *eidos* del qual sigui imatge i semblança, ni una còpia mal feta que un demiürg ociós ha reproduït amb les seves mans. Ell és el demiürg de si mateix, el déu menor que, mitjançant la seva voluntat de transcendir-se i les seves habilitats tècniques, crea un arquetip i vetlla per assolir-lo, però un cop assolit, en crea, de nou, un altre i, així, successivament, en una cursa sense fi.

La identitat humana, però, no es pot comprendre al marge de la dimensió corporal. La visió de la corporeïtat que hi ha latent en el transhumanisme és, com a mínim, discutible. El cos no és un pur element adjacent. Per això, unir el cervell d'un ésser humà trasplantat a un ordinador no garanteix la pervivència de la identitat d'aquest ésser, perquè la identitat humana inclou, necessàriament, la carn.

Per a la majoria de persones, el millorament és un objectiu desitjable en si mateix. Segons els transhumanistes, el mitjà per assolir-ho no hauria de ser èticament rellevant. I, no obstant això, el mitjà sí que és rellevant en el discerniment ètic. No solament el fi ha de ser excel·lent, també ho han de ser els mitjans per assolir-lo. Guanyar una cursa és un mitjà legítim, però vèncer mitjançant l'engany o la manipulació no és acceptable des del punt de vista ètic. Ampliar el propi negoci és legítim des del punt de vista ètic, però fer-ho mitjançant el frau, l'estafa o l'economia submergida, vulnera els principis ètics. Dit això, la pregunta és clara: Per què no hauria de ser legítim millorar-se a si mateix mitjançant l'enginyeria genètica? Quin mal es causa amb això? A qui es perjudica?

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

El juez, la viuda, el fariseo y el publicano

(*Lc* 18,1-14)

Hoy celebramos en toda la Iglesia el día del DOMUND. Sobre este tema ya os escribí el domingo pasado. Os pido de nuevo vuestra oración por los misioneros y la colaboración material con ellos. Hoy quiero comentaros las dos parábolas que aparecen en el capítulo 18 del Evangelio de Lucas: la del juez y la viuda (que escuchamos la semana pasada) y la del publicano y el fariseo (que se proclama este domingo). Aunque aparentemente son muy distintas, contienen una misma enseñanza: la oración insistente y hecha con humildad tiene como efecto la revelación de la salvación de Dios para con los pobres y los pecadores.

En la primera, dicha por Jesús para enseñar «que es necesario orar siempre, sin desfallecer» (*Lc* 18,1), nos encontramos con tres personajes: una viuda, un juez «que ni temía a Dios ni le importaban los hombres» (*Lc* 18,2) y Dios. En tiempos de Jesús las viudas eran las personas más desprotegidas. La de la parábola personifica a los que no cuentan para nada en la sociedad y que, por tanto, nadie los escucha. El juez, en cambio, representa a aquellos que, orgullosos y llenos de soberbia por su poder, tienen un corazón insensible hacia los más necesitados. Se niega a atender a la viuda que le pide justicia frente a su adversario. La virtud que Jesús alaba en aquella viuda es su perseverancia en la oración. Esa perseverancia, aunque no llega a cambiar el corazón del juez, consigue el objetivo deseado. La conclusión es clara: si la perseverancia en la súplica alcanza el objetivo incluso cuando se trata de un juez sin escrúpulos, ¿cómo dudar de la eficacia de la oración cuando aquél a quien nos dirigimos es el mismo Dios?

Ahora bien, Jesús nos insinúa dos condiciones para que nuestra oración llegue a tocar el corazón del Padre. La primera se refiere a su contenido: hemos de pedir a Dios que nos «haga justicia» (*Lc* 18,7), que nos dé el Don que necesitamos para vivir en la plena alegría: el Espíritu Santo que Dios da a los que le piden (*Lc* 11,13). Todo lo demás es secundario. La segunda condición es la perseverancia. Ser constantes en la plegaria es signo de que no desconfiamos de Dios. Al final de la parábola, Jesús nos lanza una pregunta: «cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?» (*Lc* 18,8). Esta pregunta nos la podemos responder revisando nuestra oración.

La segunda parábola tiene tres personajes también: el publicano (considerado por todos un pecador), el fariseo (prototipo de aquellos que confían en sí mismos por considerarse justos y desprecian a los demás) y Dios, a quien se dirigen tanto el fariseo como el publicano. El fariseo exhibe sus buenas obras, le muestra su propia justicia. Está tan lleno de sí mismo, de lo que es y de lo que hace, que en su corazón no hay espacio para Dios. Vive en el orgullo y en la autosatisfacción. El publicano, en cambio, no tiene nada que mostrarle a Dios. Además de ser considerado pecador por la sociedad de su tiempo, él también lo reconoce. No puede presumir de nada: «no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo» (*Lc* 18, 13). Por ello, busca el camino de la misericordia: «¡Oh, Dios!, ten compasión de este pecador» (*Lc* 18, 13). Esta oración cambia la mirada de Dios sobre los hombres y, por tanto, la situación de estos ante Él: el publicano «bajó a su casa justificado, y aquel no» (*Lc* 18,14). Y es que a Dios le enternece más la humildad del pecador que las buenas obras de un justo soberbio.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Domund 2022: «Sereu els meus testimonis»

Un any més arribem a la jornada més important del calendari missioner anual, la Jornada del Domund, la jornada en la que molts, ja amb una certa edat, recordem com anàvem pel carrer amb unes guardioles ben curioses demanant diners per a la gent del que ara anomenem «món de les missions».

Avui també se'ns demana la cooperació econòmica, ara afirmem que ha de ser aportada des del cor per compartir amb la gent de tot el món els béns materials dels que disposem. Gràcies a la nostra cooperació, ajudarem a mantenir els missioners, ajudarem a fer que les seues obres en favor de la gent puguin ser realitat, també cooperarem a que es mantingui viva l'Església a tots els territoris de missió. És cert que el que aportem és insuficient per a les necessitats que hi ha, però unint-nos tots els que ens anomenem seguidors de Jesús, podem arribar a fer coses grans.

Però no podem pensar que amb la cooperació econòmica és suficient, cal recordar sempre que hem d'intentar conèixer més i millor el món de les missions, que hem de pregar per tots els missioners i per les seues tasques i també per les vocacions missioneres, que en realitat són les nostres vocacions de batejats per seguir a Jesús.

Volem acabar amb la crida inicial: **per què no ens prenem seriosament el nostre bateig i actuem com a veritables deixebles de Jesús?** Intentem-ho, el Domund d'enguany és una gran oportunitat!

Delegació diocesana de Missions

Agrupació Montsianell d'Amposta

Aquest estiu de 2022, l'Agrupació Montsianell d'Amposta ha organitzat les tradicionals colònies interparroquials d'estiu —ja portem 40 anys fent-ne— a la població de Benigànim (província de València). El centre d'interès d'aquest estiu anava sobre com construir un futur millor, carregat de valors i de reflexions, i entre tot, vam gaudir de la visita del Sr. Bisbe de Tortosa, que estava de vacances al seu poble (Quatretonda), situat a pocs quilòmetres de Benigànim. Natros estàvem a la casa de colònies La Torreta del Marquès, amb tots els serveis necessaris per a fer les activitats. En total vam ser 111 xiquets i xiquetes, 23 monitors i monitores, 2 directors, 5 cuineres i Mn. Toni. Tot va anar molt bé, gràcies a Déu.

Esperem repetir l'experiència l'estiu vinent.

Joan Francesc Moreno

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Mentre en el món augmenten les tensions i les guerres, que els nous sants inspirin camins de diàleg, especialment en els cors i les ments dels qui ocupen llocs de gran responsabilitat i estan cridats a ser protagonistes de pau i no de guerra» (15 de maig).

@Pontifex_es: «La benaurança, la santedat, no és un programa de vida fet només d'esforços i renúncies, sinó que és abans de res el joiós descobriment de ser fills estimats de Déu» (16 de maig).

@Pontifex_es: «Deixem que Jesús, Pa viu, sanegi els nostres entossudiments i ens obri al compartir, ens curi de les nostres rigideses i del tancar-nos en nosaltres mateixos, i ens inspiri a seguir-lo on Ell vol conduir-nos» (17 de maig).

@Pontifex_es: «Com a Església, necessitem tornar a l'essencial, no perdre'ns en moltes coses secundàries amb el risc de perdre de vista la puresa simple de l'Evangeli» (18 de maig).

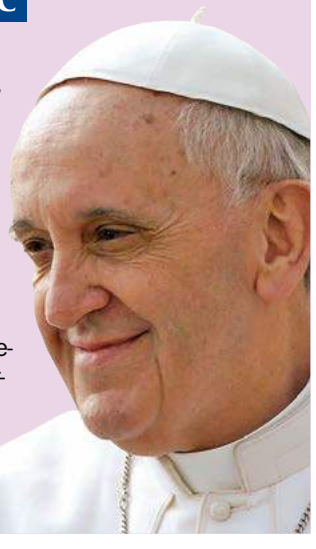

Novena en honor a la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa

Dins les festes en honor a la nostra patrona la Mare de Déu de la Cinta, se celebra la Novena en honor a la Mare de Déu.

1r dia, dissabte 3

Se celebrà l'Eucaristia a la Capella de la Cinta. Tot seguit el Rosari i a continuació la Novena, que com tots els dies va fer-la el prior de la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta.

2n dia, diumenge 4

FESTA DE LA MARE DE DÉU DE LA CINTA. Se celebrà la Missa i tot seguit la processó.

3r dia, dilluns 5

La prèdica fou a càrrec de **Mn. Miquel Gasulla Martí,** que ens digué que la finalitat de tots els actes que fem en honor a la Mare de Déu, en el fons es tracta d'estimar-la cada dia més. «Quan més estimem, més coneixem i quan més coneixem, més estimem». En acabar es venerà la santa Relíquia.

4t dia, dimarts 6

Va predicar el **M.I. Ramon Font Peig,** ens digué que abans que res ens teníem que sentir hereus d'una tradició i agraïts de Maria que enforteix la nostra fe confiant en les promeses del Senyor.

5è dia, dimecres 7

La predicació fou a càrrec del **M.I. Josep Alanyà Roig,** que ens parlà de la circumcisió i de la purificació de Maria. Està clar que nosaltres venerem la Mare de Déu de la Cinta, però per damunt de la devoció, hem d'aprofundir en l'amor a Maria. Serà així com ens enfortirem i creixerem en el coneixement del bé que enriqueixen el cor.

6è dia, dijous 8

La prèdica va anar a càrrec de **Mn. Gerard Reverté Escrihuela,** que va establir un paral·lelisme entre l'Evangeli i la joventut. El jove necessita joia en el dia a dia i ha d'estar sempre en camí acompanyat de Maria. També els joves necessiten una Església jove que lluita per un món millor. Maria ajuda els seus fills, il·lumina la joventut i ajuda el poble

pelegrí. La nostra Església ha de ser esperançada i, com Maria, hem d'il·luminar amb el nostre testimoni el nostre món.

7è dia, divendres 9

Va predicar **l'Il·lm. José Luis Arín Roig,** ens parlà de les bodes de Canà i de la intercessió de Maria. La intenció de la Mare provoca un ritme d'abundància. La vida cristiana ha d'estar amarada de l'amor a Déu, qui el va tenir vers nosaltres fins donar la vida. Que l'amor a la Mare de Déu no sigue de mínims, sinó que ha de créixer amb la força de la Paraula de Déu. Que així sigue.

8è dia, dissabte 10

Se celebrà la Missa, el Rosari i les pregàries pròpies del dia, però no va haver-hi predicació, amb motiu del **Gran Concert de la Cinta** a càrrec de la Banda Sinfónica Ciudad de Guadix i el Coro de Ópera de Granada.

9è dia, diumenge 11

La predicació fou a càrrec de **l'Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa.** Ens parlà sobre el moment de la Crucifixió, sobre com tots passem moments de dificultats i sofriments en la vida i Maria també. Ella és model de l'Església. Ha passat el moment de la Passió oferint la seua persona i la seua fe; ha viscut l'Evangeli amb tota perfecció. Maria és una cristiana perfecta i el model perfecte. Preguntem-nos què vol de mi la meua Mare, i obrim-li el cor per sentir la seua protecció.

En acabar la Novena ens vam traslladar en processó a la Capella de la Cinta per deixar la Relíquia i durant el recorregut vam cantar l'himne de la Mare de Déu. Abans d'acomiadar-nos vam venerar la Relíquia.

Maria Joana Querol Beltrán

Mn. Miquel Gasulla Martí

Mn. Gerard Reverté Escrihuela

Mons. Enrique Benavent

AGENDA

- **Divendres 28,** Vinaròs, Parròquia l'Assumpció de Maria, a les 20 h, confirmacions.
- **Dissabte 29,** Alcanar, a les 19.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ☐ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fundador dels Missioners del Cor de Maria (Claretians) a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. ■ **Dimarts** [Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ **Dimecres** [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.

27. ■ **Dijous** [Ef 6,10-20 / Sl 143 / Lc 13,31-35]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ **Divendres** [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ **Dissabte** [Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ **Diumenge vinent,** XXXI de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setm.) [Sa 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victorí, mrs.; santa Zenòbia, mr.

Diumenge XXX de durant l'any (C)

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindré sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meva vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meva primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlters, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador." Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Lectura del libro del Eclesiástico (Eclo 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay acepción de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

Salmo responsorial (33)

R. *El afligido invocó al Señor, y él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloría en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 4,6-8.16-18)

Querido hermano:
Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no solo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado, sino que todos me abandonaron. ¡No les sea tenido en cuenta! Mas el Señor estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león. El Señor me librará de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta parábola a algunos que se confiaban en sí mismos por considerarse justos y despreciaban a los demás: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo". El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador". Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido».

COMENTARI

El cobrador d'impostos tornà perdonat a casa seva

Segur que a tots ens encanta la figura del cobrador d'impostos de la paràbola d'avui: ell tan senzill, tan humil, sense presumir de res. Però ens hauríem de preguntar a qui ens assemblem realment en la nostra vida. Perquè molts de nosaltres pensem (si no ho verbalitzem) que som bons, que no som com els altres pecadors i potser, fins i tot, ens atrevim a assenyalar algunes persones. Les paraules del fariseu són: *Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlters, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos*. Fixem-nos que dona gràcies a Déu i que és un home molt pietós. Perquè no hem de pensar que deia mentides sinó que certament complia amb tot allò que deia. Però evidentment té un defecte fonamental: creu que la seva salvació és deguda a les seves obres, que és ell qui se salva, per això diu: jo, jo, jo. I per altra banda menysprea els altres, es creu superior a tots ells especialment als pecadors. Però la salvació només la pot atorgar Déu. Per això el cobrador d'impostos, tot i ser pecador: *Déu meu, sigueu-me propici que soc un pecador,* sap que el perdó i la salvació venen només de Déu i cal demanar-los i esperar-los només d'ell. Per això també la primera lectura ens diu: *El Senyor escolta la pregària dels oprimits... El Senyor fa justícia; el crit d'auxili del desvalguts penetra més enllà dels núvols, escolta la pregària de l'oprimit*. Encara que parla de justícia i pobresa materials ho podem entendre en el sentit de pobresa espiritual, de la humilitat interior. També al final de la segona lectura Pau parlant dels seus enemics diu: *El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial*. Malgrat tot el que ha fet Pau, sap que és el Senyor qui dona la recompensa: *El Senyor em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli*. Tot és obra del Senyor. Les nostres bones obres, tot i que les hem de fer, no salven. L'únic Salvador és Jesús.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/. Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.